

מעדותו של חנוך צינורט על עבודה בדואר במחנה העקורים בלנדסברג

...אז לקחו אותנו ללנדסברג (Landsberg). שמה הייתי כבר עד 1947.

ש: מה עשית שם?

ת: שמה עבדתי בדואר. הדואר לא הלך, אבל אני התיידדתי שם עם הרבה אמריקאים. הם הביאו ספרי טלפון, מכל אמריקה, היה שם אצלי מונח. ואנשים באו וחיפשו כתובות. לכל אחד היה דוד באמריקה ששלח. אני לא, אני ידעתי שאין לי. וקיבלו חבילות. מענין שגם מכתבים באו. והדואר עוד לא הלך, אפילו רכבות עוד לא הלכו, הכל היה מעורבב. באו שם אמריקאים שנסעו לאמריקה, באו לשם לאונר"א וג'וינט, אני עבדתי שם. אנשים כתבו מכתבים על גבי מכתבים. האמריקאים לקחו כמה חבילות, ולמי שהיה מזל לקחו, ובאמת היה דוד או לא דוד. אז לפעמים שלחו חבילות וכתבו: אמנם אני לא הדוד שלך אבל היות שאתה ד.פ. (Displaced Person) אז אתה מקבל חבילה. זה היה יפה מאד. ככה שמה פתחנו דואר, וכבר הלך הדואר.

מקור: ארכיון יד ושם 5275 – O.3.